

Ramón de Almagro (1934, Argjentinë)
(Poezi)

Ramon Valdez, pseudonimi i të cilit është Ramon de Almagri, i cili rrjedh nga lagjja në të cilën ka jetuar për më shumë se 60 vjet, lindi në 10 prill të vitit 1934 në Arrecifes, qytet në verilindje të Buenos Airesit.

Poeti ia kushtoi pjesën më të madhe të jetës së tij një biznesi magazinë shitjeje me shumicë. Aktivitetet e tij ditore e mbanin shumë të zënë për të mundur që t'i kushtonte vëmendjen e duhur një lloj shqetësimi që pati të heshtur gjatë gjithë jetës së tij, shumë thellë në zemër... Poezia! Në vitin 1996 ekonomia e vendit çoi në falimentim pjesën më të madhe të bizneseve dhe magazina e poetit të madh nuk bëri përjashtim. Kur e gjeti veten pa punë, Ramoni vendosi të vazhdonte edukimin e tij duke iu përgjigjur një dege të dytë tek e cila u diplomua në dhjetor të vitit 1998. Ishte gjatë kësaj kohe kur u takua përsëri me poezinë. Këtë herë pasioni i tij vinte i shoqëruar nga nevoja, e cila e detyroi poetin të botonte për të ngrënë. Fillon të shkruaj dhe të publikojë broshura të cilat i shet ai vetë, personalisht, në "Subte" (Tren nëntokësor) "D". Poeti ka tani një jetë njësoj si poetët e vjetër muzikantë të cilët shkojnë nga fshati në fshat duke recituar epika dhe romancat e tij për të mbajtur frymën gjallë. Poeti ia kushton gjithë kohën e tij shkrimit, publikimit dhe shitjes së veprave të tij.

RAUND PËR MALVËN

Ajo vogëlushe, ajo, me sytë e qartë,
që e quajnë Malva,
ajo e këmbëve të zbathura,
dhe ndonjëherë të përgjakura,
nuk ka mbiemër.

Mes kartonëve ku ajo ka lindur
kurrë nuk tepron gjë,
dhe aq më shumë monedha për të gjithë,
dhe... re nuk e vë.

Mamaja e saj... Mamaja e saj ka kërkuar,
mes kujtimeve, një palë sy të qartë,
një palë sy të qartë ose diçka të ngjashme.
Por gjithmonë shumë e errët që dashuria.
Vetëm netëve u afruan
gjithmonë të penguar
duke kërkuar nder,
dhe pastaj ikën
siç kishin ardhur,
gjithmonë të nxituar,
pa thënë lamtumirë.

Dhe ajo vogëlushe, ajo,
që e thërrasin Malva,
ajo e këmbëve të zathura dhe pa mbiemër,
të gjithëve na sheh, sikur të jetë duke na pyetur:
Këta sy të qartë,
këta sy të qartë
nga
kanë ardhur?

SHPINA JOTE

*(Ia kushtoj gruas sime Doña Elsës,
që gjithmonë, më pret me verë të freskët.)*

Shpina jote është prehja ime, e imja qetësi,
është qetësia pasi të kam dashuruar,
shpina jote është një strehim ku vij
që të lëpijë plagët e mia i pikëlluar.

Shpina jote është punishtja e poezisë sime
me netët që kaloj kur gjumi nuk më zë,
shpina jote ka fundin e çdo dite,
është ëndrra dhe një puthje e lodhur tashmë.

Dhe nëse gjithçka më niset në të tatëpjetë,
nëse jeta tërbohet me timen jetë,
si kurrë më parë, duhet jotja shpinë,

Pra nëse është e fortë dora e fatit tim,
shpina jote është altari ku ulem në gjuhëzim
për të arritur tek Zoti... me timin përgjërimit.

PYES

(Soneta II)

Çfarë do të thonë, e dashur, ato shtigje
Që na panë kapur për dore të kalonim
Çfarë do të thonë, e dashur, sot që na ka ngelur
Mes nesh të marrim dështimin tonë.

Çfarë do të thonë, e dashur, ato pemë
Që me aq shumë premtime i shënuam
Çfarë do të thonë nëse dëgjojnë zërat tanë
Që era i përhap kur debatuar.

Çfarë do të thonë, e dashur, ata yje

Çfarë do të thonë kur të shohin ankesat tona
Çfarë do të thonë, e di... nuk do të thonë asgjë.

Dashuri kaq të zhbëra sa e jona
Shohin shumë, e dashur, pa diskutim,
Yjet tanimë janë... mësuar s'ka dyshim.

HARRIM

Ti mund të harrosh dhe kujtimet
Ngjiten në lëkurën time si ndëshkim

Ti mund të harrosh, unë vetëm jetoj
Duke pasur mall për atë që humbi, dashurinë

Ti mund të harrosh dhe në çdo natë
Kthehem mijëra herë duke kërkuar harrim

Ti mund të harrosh, nëse do duash
Të harroja si ty... pa një psherëtimë.

FLETË E BARDHË

...dhe rrokullisem në një fletë të bardhë,
që radhët bosh të mbush...

...përpiqem që me fjalë të formoj,
poemën që mërzinë tënde të zhduk...

...atë që arrin të sjellë në sytë e tu
disa pika të buta nga ai burim...

...atë që shkul më në fund nga buzët e tua
një pëshpërimë që tingëllon si fëshfërimë..

...atë që mund të vendos në gjoksin tënd
diçka nga kjo që sot në timen regëtin...

MË HODHËN NJË PUTHJE KËTË MËNGJES

Më hodhën një puthje këtë mëngjes,
ma dërguan buzët e një fëmije,
dhe ti e di sa etje ka në shpirt,
për një shprehje të thjeshtë dashurie.

Më hodhën një puthje këtë mëngjes,

dhe shiko se si këto gjëra ndikojnë,
që ditën time të mërzitshme të javës,
papritur... fluturat e popullojnë.

MË FAL

Nga zakoni i vjetër për të ngrënë,
që na bënë të dalim çdo mëngjes
me vargjet e mia godas dritaren tënde,
më fal, çfarë tjetër mund të pres?

Poezia ime është e thjeshtë, e lehtë,
me fjalë të zakonshme, e shikon,
që kjo imja nuk do të jetë një mrekulli,
megjithëse se ka “nuk di se çfarë” thonë.

Ndoshta është sepse flas për gjërat
që na prekin të gjithëve dhe ndoshta
të befasojnë kur sheh se nuk janë pak
rastësi, ato që kam njësoj si ti.

Unë nuk jam një Benedetti apo një Dario,
po ta mendosh, unë do të isha një budalla,
por më nderon kur them: jam argjentinasi
dhe ajo që bëj nuk është shumë, por është e imja

Dhe eci duke ndjekur shtegun,
ka shumë dritare ku do të godas
dhe duke ndjekur secilën në shtegun e saj
vetëm shpresoj...të di ...të më fal.

VOGËLUSHJA E RËRËS

Vogëlushe që në rërë të gjeta duke qarë,
me një të qarë të butë, dashuria jote e parë,
krenaria e vogëlushes që të plagosur veten mendoj,
ndoshta një motiv, që kurrë nuk ekzistoi.

Për diçka që ai tha o nuk di se çfarë
buzët e tua si trëndafil t'u vyshkën më parë,
dhe ato shtirje, ato që kishin ikur,
kthehen nga harrimi dashurinë tënde për të qarë.

Në një botë me përkëdhelje dole në jetë,
dhe këtu,

askush nuk kujdeset për ndonjë blanë,
tani vogëlushe e rërës natë do të jetë
që pikëllimin tënd mbledh, nesër..
nesër diell do të ketë.

VOGËLUSHJA E LIQENIT

Vogëlushja e ulur në brigjet e liqenit,
Nga libri i saj Blu duke lexuar poezi,
Të tregon se gjithçka, nuk është aq e ndryshuar,
Janë ata që ëndërrojnë, njësoj si dhe ti.

Janë ata që duke lexuar nga një botë ëndrrash,
Botë romantike, mbretëri dashurie e vërtetë,
Ndiejnë se dhe ata zotë mund të jenë
Të atyre ndjenjave që autori iu jep.

Ëndërrojnë të jenë të dashuruar si në poezi,
Si qenie perfekt me zë shumë të qetë,
Që sapo flasin mbështillen me melodi,
Që i dëgjon veç kur dashuria flet.

Vogëlushja e liqenit sytë i ngre,
Duke parë se mbrëmja gati po mbërrin,
Duke lexuar poezi iu duk aq e shkurtër,
Sa që me mëdyshje... orës së saj i hedh një shikim..

Me pikëllim, psherëtima, mbledh ëndrrat e saj,
Mes fletëve të librit të saj Blu i ngarkon,
Dhe nëpër një shtegu do të na iki me vrap,
Nga kaq shumë shqetësim, është përmbysur kjo botë.

ANIJA ME VELA TË BARDHA

Që kur ishte fëmijë një ëndërr e kish,
që ia dha një varkë me letër e bërë,
dhe që nga ajo ditë deshi të ish zot
i një anijeje të tërë,
një anije me vela të bardha dhe me të të lundronte,
jo nëpër peizazhet e një bote të largët
me ishuj që koralit i bukur i mbulonte
ai ëndërronte vetëm të ulej në barkën e tij
dhe në një puhizë veten të lëshonte.

Koha kaloi e veç një ëndërr mbeti
si shumë ëndrra të tjera, ëndrra e tij e detit
kurrë nuk tha një fjalë, se gjithmonë frikë kish
se nëse e dinte dikush do ta tallte e tregonte me gisht.

Sot është plak, dhe askush nuk i ofron
për fuqitë e tij të pakta një copëz bukë,
mbërthen fort karrigen, atë që lëkundet,
dhe shkon në oborr, ëndrrat kërkon,
në karrigen e vjetër ulet në barkë,
duke mbyllur sytë detin dëgjon
dhe derisa sa ndjen një puhizë...
që në buzët e tij vendos
dallgë shumë të vogla...
me shije...
të kripës...

POEMA IME E PRILLIT

Duke çukitur lëvozhgën
e ndonjë kujtimi të vjetër
me shiun e Prillit
poema ime do të lind
do t' i vesh mijëra ngjyra
më të pastra dhe të qarta
një muzikë të hollë
dhe një parfum me livanda.

Si një xixëllonjë
do të shkëlqejë duke u dridhur
dhe do të iki nëpër ajër
duke u arratisur nga shpirti im
duart e mia do të shtrihen
pa mundur ta takojnë,
do të ngelen buzët e mia
duke u lutur si gjithmonë:

Që një yll ta udhëheqë
që ta mbaj në krahun tënd,
sepse nëse ti e takon,
për ta dëgjuar e për ta marrë
poema ime e Prillit
kushedi jeton... deri në Maj.

HAIKU

Pema qan
sa herë që degëve të saj
një gugatje iu mungon

Është me sy
nuk e jep me buzë
puthjen e parë

Mbi përrua
me reflekset e hënës
kërcen një kujtim

Në bodrum
shumë të gëzuara ëndrrat e mia
udhëtojnë pa paguar.

Përktheu nga spanjishtja: Meri Lika